

AFRİN “SONUN SONU” OLABİLİR

2013 GEZİ DİRENİŞİ sonrasında yaptığımız değerlendirmelerde bu direnişin AKP Rejimi için “sonun başlangıcı” olduğu öngörüsünde bulunmuştuk. 17-25 Aralık 2013 Yolsuzluk Operasyonu bu öngörümüzü pekiştirdi. Mart 2014 Yerel Seçimlerinde BDP'nin 110 Belediye kazanması ve ardından Cumhurbaşkanlığı Seçimlerinde Selahattin DEMİRTAŞ'ın başarısı ile büyüyen mücadeleye sokakla birleşerek 7 Haziran 2015 Genel Seçimleri'nde önemli bir aşamaya yükseldi.

7 HAZİRAN'IN KAZANANI HAZİRAN GEZİ DİRENİŞİDİR tespitini yaptık. Ortalık karıştı, daha doğrusu karıştırıldı. Egemen sınıf burjuvazi, her darbe aldığı anda uyguladığı yöntemi yani terör, baskı ve tutuklamaları devreye soktu. Burjuvazinin demokrasiye tahammülü bu kadardır. Bunu bir kez daha ispatlamış oldu.

Ancak aldığı tüm önlemler, kurdurduğu tüm yeni ittifaklar, devleti yeniden yapılandırması, sorunlarını çözmedi. Ülke politik olarak yönetilemeyecek, ekonomik olarak da hızla batağa sürüklenen bir yolda ilerledi. Bunu aşmanın tek yolu yine her zamanki gibi SAVAŞ politikalarıdır. Bütün kapitalist dünyada bugüne kadar böyle olmuştur.

Sunni gündemler yaratıp savaş gerekçesi yapar “milli ve dini birlik ruhu” ile insanları katletmeye, başka topraklara dalarsın. Senaryo tekrar ediliyor. ABD ile çelişki yaşadıkları, İsrail'in tüm komploların ardında olduğu yalanlarını dayanak yaparak ne ABD ne de İsrail'e, YENİ VE DEMOKRATİK BİR YAŞAM kurma mücadelesi veren ve Türkiye ile dost olmayı isteyen KUZEY SURİYE DEMOKRATİK FEDERASYONU'na savaş açtılar. Bu savaş KÜRT ÖZGÜRLÜK HAREKETİ'ne açılmış bir savaştır. Kirli ve haksız bir savaştır.

Kürt Özgürlük Hareketi kırk yılı aşan aktif savaş deneyimi ile kolay yenilip yutulacak bir güç değildir. KCK adına yapılan açıklamalar savaş taktikleri açısından derin anlamlar taşıyor. Bu savaş AKP-SARAY Rejiminin son savaşı olabilir. Olabilmeli. O zaman 2013 Gezi Direnişi ile başlayan “sonun başlangıcı” 2018 Afrin Direnişi ile “sonunun sonu” olur. Türkiye'nin tüm namuslu insanları bu savaşta AKP-SARAY Rejimi'nin ve TC Devleti'nin karşısında durmalı, saldırıya muhatap olan halklar ile fiili dayanışmasını yükseltmelidir.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 21 Ocak 2018 Tarihli Açıklaması

SAVAŞA, İŞGALE ve KÜRT HALKININ İMHASINA HAYIR!

ASIL DÜŞMAN KENDİ TOPRAKLARIMIZDAKİ BURJUVA DİKTATÖRLÜĞÜDÜR

Türkiye Cumhuriyeti Devleti 20 Ocak 2018 tarihi, saat 17:00 itibarıyla Suriye Cumhuriyeti ve Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu'na (KSDF) savaş açtı. Bu saldırı Suriye Cumhuriyeti'ne karşı bir işgal hareketi ve KSDF'ne, o topraklarda yaşayan ve birlikte yöneterek yeni demokratik bir yaşam kurmaya başlayan, başta Kürtler olmak üzere, Arap, Süryani, Çerkes, Ermeni, Türkmen halklarına karşı bir imha hareketidir. Afrin ile başlayan ve Minbiç'e uzanacağı ilan edilen saldırı özünde tüm KSDF'ni hedef almaktadır.

Türkiye Komünist Partisi - TKP, TC'nin bu savaşına tamamiyle karşı çıkmakta, Türkiye işçi sınıfını, tüm emekçi halklarını bu savaşa karşı direniş geliştirmeye çağırılmaktadır. Bu savaş kirli bir savaştır. Paralı askerlerle yürütülen bir savaştır. IŞİD ve benzeri şeriatçı çetelerin ÖSO markası adı altında alana sürülerek başlatılan bir savaştır. TSK, karadan düzenli ordusu ile sınırı geçmeyi göze alamamış, jet uçakları ile havadan Afrin'e sivil halkın üzerine bomba yağdırmış, karadan karaya roketler kullanmış ve şeriatçı ÖSO çetelerini sınır ötesine taşımıştır. İkinci gün Özel Kuvvetler adı altında Suriye ve KSDF topraklarına girdiği söylenen güçler ise para verilerek toplanmış MHP, BBP, AKP mensubu paralı faşist çetelerdir.

Rusya Federasyonu'na “İkinci Mavi Akım” ve “Savaş Sanayii” konusunda milyarlık tavizler verilerek Rusya'nın sessiz kalması sağlanmış, ABD ile de bu konuda mutabakat sağlanmıştır. Özünde ABD'nin YPG Güçleri'ne 30.000 kişilik Sınır Koruma Birliği kurulması bahane edilerek başlatılan bu saldırı ABD'ye tepki gibi propaganda edilmişse de, bu propagandanın gerçekle alakası yoktur. ABD kenara çekilmiş izlemektedir. Bu saldırı ABD ve NATO üyesi ana ülkeler ile görüş birliği temelinde kararlaştırılmış ve başlatılmıştır.

Bu saldırı, işgal ve imha hareketi çok gelişmelere gebe. Gerek işgal edilmeye çalışılan bölgede, gerekse de Türkiye topraklarında bu saldırının karşı etkisinin hissedilmeyeceğini kimse beklememelidir. Saray Rejimi, ülke içinde ve dışında ciddi kan dökülmesini göze alarak bu kararı vermiştir. Çünkü başka çaresi kalmamıştır. Ekonomik, politik ve sosyal olarak çöküş içinde olan bir Rejim ancak savaş yöntemini devreye sokarak, etkisi altındaki kitleleri bir süre daha “Vatan Millet Sakarya” nutukları ile ve dini hassasiyetlerini kötüye kullanarak ömrünü uzatabilir. 2019 Yerel ve Cumhurbaşkanlığı seçimlerini bu savaş ile ve ülkede yaratacağı hezeyan ile kazanmayı hedeflemektedir.

Eğer bu savaş, aslında çözülen ve çökmek üzere olan bir rejimin ömrünü uzatmak için tezgahlanıyorsa, bu ülkenin tüm demokratik, devrimci ve sosyalist güçleri, bu rejimin ömrünü kısaltmak, yıkmak için harekete geçmelidir. Egemen sınıflar bu gerçeği bildikleri için sermaye kuruluşlarından sözde sosyal demokratlarına kadar burjuvazinin siyasi ve toplumsal merkezlerinin tümü olarak bu kirli savaşa destek veriyorlar. Bu savaş Türkiye'nin işbirlikçi tekelleri burjuvazisinin, işbirlikçi oligarşik devletin savaşıdır. ABD, Büyük Britanya ve F.Almanya emperyalistleri ile de bu konuda hiç bir sorun ve çelişkileri yoktur.

Daha önce çeşitli açıklamalarımızda bu gidişata dikkat çekmiş ve rejimin kendi çöküşünü engellemek için bu yollara baş vuracağı konusunda tüm barış ve demokrasi güçlerini uyarıştık.

AKP-Saray Rejimi, önce Avrasyacı Kemalist paşalar, ardından da bir süre önce Amerikancı-NATO'cu Kemalist paşalar ile uzlaşarak TC Devleti'nin bir bütün olarak yönlendirmesine girmiştir. Devlet Erdoğan'ın devleti değildir. Bildiğimiz 1923'den beri 95 yıldır bu ülkeyi yöneten devlettir. Erdoğan bu devletle anlaşarak görevde kalabilmiştir. Aynı devlet ona “Devlet Başkanı” ünvanını kullanmasına izin vermemiş “Cumhurbaşkanı” olarak kalabilirsin demiştir. “FETÖ” adı altında

II. KADRİ EROL YOLDAŞ KOMÜNİST HAMLESİ

10 EKİM 2017 - 29 OCAK 2018

Partimizin Örgüt Çalışmalarında Karşılaşılan Kimi Sorunlar Üzerine

Yoldaşlar;

Partimizin Hamle sürecinde yürütülen çalışmalarından biri de partinin yeniden örgütlenmesinde karşılaşılan sorunları içeriyor. Bunlar doğal sorunlardır. Her Komparti tarihinde benzer sorunlarla karşılaşmıştır. Partimiz de farklı dönemlerde yine aynı tür sorunlarla karşı karşıya gelmiş ve her seferinde çözümlerini bulmuş ve yoluna devam etmiştir.

Kendini TKP'li olarak tarif etmekle TKP kadrosu olmak arasında farklılıklar vardır. Bu farklılık parti tüzüğü temelinde bir parti yaşamına hazır olup olmamakla ilgilidir. Dikkat ederseniz “özel yaşam” kavramını hiç kullanmıyoruz. Çünkü bir parti kadrosunun parti yaşamı dışında ayrı bir özel yaşamı yoktur. Özellikle yasaklı koşullarda ağır polis ve istihbarat servisleri baskısı altında konspiratif çalışma yürüten Komparti'ler için bu kural daha katı uygulanmaktadır. Neki, yasal çalışma olacağı elde ettiş, hatta yığınsallaşmış partilerde dahi partiyi taşıyan ana omurga için bu kural geçerlidir.

Parti kadrolarının özellikleri, yaşam ve mücadele biçimleri üzerine çok fazla söz sarfetmeye gerek yok. Bunlar tartışmaya açılmayacak derecede kesin ve belirlenmiş kurallardır.

Kendisini TKP'li olarak tarif eden parti sempatizan ve çevresini ise ikiye ayırmak gerekmektedir.

Birinciler; gerçekten partinin politikasını sonuna kadar savunan, politikasının gelişmesine durdukları yerden katkı sağlayan ve parti politikasının yaygınlaştırılması için aktif görev üstlenen yoldaşlarımızdır. Bu yoldaşlarımız aynı zamanda parti çalışmalarına legal alanda ciddi katkılar sağlayarak, yığınlar arasında siyasi parti çalışmasında önemli görevleri yerine getirmektedirler. Bu yoldaşlarımız bir eksiklik yapıyorsa, bu parti örgüt ve kadrolarının onlara yaklaşmakta, eğitmekte ve yönlendirmekte yaptıkları hatalardan kaynaklanmaktadır. Değilse o yoldaşlarımızı suçlamak ve eleştirmek eksiklik olur. Bu yoldaşlarımız daha esnek gruplar içinde yarı legal ve legal alanda çalışma yürüterek partimize güç katmaktadır. Sendikalarda, fabrikalarda, DKÖ'lerde, legal yayın faaliyetlerinde, yerel semt çalışmalarında, Barış, İnsan Hakları, Çevre, Meslek platformlarında, bileşeni olunan partilerde, kooperatiflerde öne çıkan, görev alan yoldaşlarımız bu yoldaşlarımızdır. Bu yoldaşlarımız üzerinden düşmanın partinin çekirdeğine ulaşması mümkün değildir. Doğru olan da budur.

İkinciler; partinin politikasını savunuyor gözüküp, hatta açık savunmayıp, ancak kendilerini TKP'li tarif edip, parti çalışmalarını ve politikalarını sürekli eleştiren unsurlardır. Müzmin muhalif olarak da adlandırabileceğimiz bu unsurlar, kendileri bir taş üzerine yeni bir taş koymadıkları gibi, bu eylemi gerçekleştirenleri de eylemlerinden vaz geçirme çabası içindedirler. Bu yoldaşlar neden birer parti kadrosu olamıyorlar veya koşullarını ona uygun görmüyorlarsa neden parti çevresinde yararlı çalışmalara katkıda bulunmuyorlar? Bu onların farklı bir gündemlerinin olmasından kaynaklanıyor. Öncelikle çok savunuyor gözükmelerine rağmen Leninci Parti ilkelerini uygulamak ve ona tabi olmak işlerine gelmiyor. İkincisi, partiyi kendi anladıkları anlamda bir çevre örgütlenmesine ve tartışma kulübüne dönüştürmek istiyorlar. O

arkadaşlarımızın tüm “keskin” laflarına rağmen korumak zorunda oldukları bir özel yaşamları var. Ve belirleyici olan da bu oluyor. Onun için konuşurlar ama icraata gelince frene basarlar. Gözaltı, ev baskını, tutsaklık “bu saatten sonra” onların katlanacağı konular değildir. Ancak bunu açık açık ifade edip, yapabileceklerini yapmak yerine bozgunculuk yolunu seçerler.

ATILIM'ın Aralık 2017 sayısında bu konuya çok uygun bir *Lenin alıntısı* yayınlandı. *Orada Lenin şöyle diyor: “(...) Parti'de, "azınlık" adı altında çeşitli türlerde unsurlar bir araya toplanmışlardır, bunlar, çevre ilişkilerini, parti-öncesi dönemin örgüt biçimlerini bilinçli ya da bilinçsiz, koruma çabasıyla birbirlerine bağlıdır. Eski çevrelere mensup en etkili sivrilmiş şahsiyetlerden bazıları, parti disiplininin gerektirdiği örgütsel kısıtlamalara alışkın değildirler, bunlar, çevrecilik döneminde gerçekten de sık sık birbirine karışabilen genel parti çıkarlarını ve kendi çevre çıkarlarını alışkanlıkla birbirine karıştırma eğilimindedirler — bir dizi böyle şahsiyet, çevrecilik için parti ilkesine karşı mücadelenin başına geçmişlerdir. (...).”*

Partimizin de 1986-1991 tasfiye girişimi döneminden bugüne dek geçen uzun yılları kapsayan dönemde tekrar toparlanıp ayağa kalkması Lenin'in de bu sözlerinde altını çizdiği çevre yaratarak olmuştur. Bugün dahi hala biz belirli yasal alanlar için çevre nitelmesini kullanıyoruz. Bir “gazete çevresi” diyoruz örneğin. Burada kastettiğimiz aslında parti çevresidir. İşte, 90 öncesi hatta 1976-1986 arası parti çalışmaları döneminde kurulan ilişkilerden arta kalan “dostluk” ilişkileri ile partimizin 1991 yılından itibaren başlayan ve 1999 yılından sonra ete kemiğe bürünmeye başlayan, 2009'dan sonra da görülür hale gelen tekrar toparlanma ve örgütlenme dönemi boyunca kimseyi dışlamadan yaratılan çevre içinde çalışmalar daha örgütlü hale geldikçe bu emareler baş göstermiştir.

Burada Lenin iki nokta belirtiyor. Birincisi; “*çevre ilişkilerini, parti-öncesi dönemin örgüt biçimlerini bilinçli ya da bilinçsiz koruma*”. Bilinçsizce bu yaklaşımda olanlar bu alışkanlıklarını çabuk terkederek ya kadrolaşıyorlar, ya da partinin gerçek çevresi olarak TKP'li olarak legal alanda mücadeleye katılıyorlar. Bu işi bilinçli yapanlar ise bunu bilerek sürdürüyorlar. Neden?

Bu soruya yine Lenin aynı paragrafta yanıt veriyor ve diyor ki; “*...şahsiyetlerden bazıları, parti disiplininin gerektirdiği örgütsel kısıtlamalara alışkın değildirler...*”. Parti disiplininin gerektirdiği örgütsel kısıtlamalar! Ve devam ediyor Lenin; “*...bunlar, çevrecilik döneminde gerçekten de sık sık birbirine karışabilen genel parti çıkarlarını ve kendi çevre çıkarlarını alışkanlıkla birbirine karıştırma eğilimindedirler...*” Bu durumda olanlar kuşkusuz ki bu sınıklarını açıkça dile getirmeyecekler ve parti disiplininin farklı yorumlayarak örgütsel yapılanmaya itiraz edecekler, bu da yetmeyince kendilerine ideolojik-politik kılıflar uyduracaklardır. Hatta dahil olmadıkları bir mücadeleye muhalefet etme çabasına gireceklerdir.

Partimizin böyle bir çevreye de kadro olamayan kadrolara da gereksinimi yok. Çevre olarak kalsalar ve parti çalışmalarına yapıcı destek verseler yapabileceklerinin azamısını yapmış olacaklar ve parti ile aralarında yarattıkları sorunlar olmayacaktır. Ancak

II. KADRI EROL YOLDAŞ KOMÜNİST HAMLESİ

10 EKİM 2017 - 29 OCAK 2018

Partimizin Örgüt Çalışmalarında Karşılaşılan Kimi Sorunlar Üzerine

maalesef onlar buna her zaman hazır olamıyorlar. Nedeninin yanıtını yine Lenin'den alalım: "... bu unsurların ideolojik damgasını ve etkinliğini, ancak çevrecilik muhafaza edebilirdi. Nihayet, Partimize muhalefetin ana kadroları olarak hizmet eden unsurların esas olarak tümü, çoğunlukla entelektüel kesimden gelmekteydiler. Proletarya ile karşılaştırıldığında, aydınlar daha bireycidir, bu, onlara güçlerini doğrudan doğruya geniş çapta birleştirmeye izin vermeyen ve böylece, örgütlü ortaklaşa çalışma yoluyla doğrudan bir eğitim sağlamayan, yaşamlarının ve çalışmalarının temel koşulları yüzündendir. Bu yüzden, parti yaşamının disiplinine uyum sağlamak, aydın unsurlara daha zor gelir ve bunların arasındaki, bu görevin hakkından gelemeyenler, doğal olarak gerekli örgütsel kısıtlamalara karşı ayaklanma bayrağı açarlar ve mücadele ilkesi diye kendiliğinden bir anarşizmle başkaldırırlar, ki buna daha tali bir biçimde "özzerklik" çabası, "hoşgörülü davranma" (katlanma) talebi vb. adını verirler. ..."

Dikkat ediyoruz, son on yılda dönem dönem bu tür davranış içinde giren unsurlar ya 70'li yılların sonunda, ya da 80'li yıllarda "İşçinin Sesi", "Devrimci Kanat" veya "10 Eylül" adı altında partiye muhalefet eden kesimlerin içinde bulunmuşlar, veya 80 sonrası dönemde partiden bağımsız hareket ederek çalışmalarından uzaklaşarak kendilerini korumuşlar veya örgütsüz olarak yurt dışına çıkmışlardır. Aynı süreçte parti örgüt çalışmaları ile ters düşerek ayrılan ve atılan unsurlar da bunların içindedir. Biz bu dönemlerin kolay dönemler olduğunu savunmuyoruz. İdeolojik, politik ve örgütsel bir dizi hata yapılmıştır da. Ancak partililik bu durumlarda dahi partisine sahip çıkarak bir partili olarak ve parti disiplininin gerektirdiği şekilde örgütlü yaşamını sürdürmektedir.

Partimiz bütün bu unsurları ayrımsız kucaklamaya çalışmış, dönemin koşulları ve zorlukları nedeniyle çalışmaların dışına düşen yoldaşları böyle kritik bir yeniden örgütlenme döneminde dışlamamıştır. Bu yoldaşların kimisi bu yaklaşıma değer biçerek gerekeni yapmışlar, kimileri de maalesef önce ikircimli davranarak, sonra sunni gündemler yaratarak partinin çalışmalarına ve gelişimine yarardan fazla zarar sağlamışlardır. Sonuna kadar toleranslı ve sabırlı tüm yaklaşımlara ve görevlendirmelere rağmen parti çıkarlarını kendi nefsinin önüne koyamayanlara daha fazla verecek mesaimiz olamayacaktır.

Partimizin bu Hamle döneminde üzerinde durduğu çalışmaların bir tanesi de bu konulardı. Kendilerini TKP'li olarak lanse edip olmayacak derecede sapkın görüşler savunanların parti çalışmalarına zarar verdiği bilinen bir gerçektir. Düşününüz ki; adımızı kullanan bir grup "Vatan-Cumhuriyet-Emek" belgisini ana belge olarak kullanıyor. Bir diğerleri "Cumhuriyetin kazanımlarından geri gidilmemesinden" söz ediyor. Bir diğerleri Kürt ulusal sorununa devletçi çözümler üretiyor. Ve tümünü birleştiren ortak nokta iki tane: Birinci olarak; Leninci Parti örgütlenmesinden bihaberler. İkinci olarak; Sosyalist Devrim'i programatik hedef olarak belirtiyorlar, fakat TC Devletini yıkmak, proletarya diktatörlüğünü kurmak gibi bir amaçlarını ne yayınlarında işliyorlar ne de üyeleri arasında yerleştiriyorlar. TKP sözcüğünü bu

durumda sürekli tekrarlamak TKP adına zarar verme dışında hiç bir anlam taşıyor.

Bir de bunların dışında "komünistlerin birliği" hedefini kendilerine amaç olarak koyanlarımız var. Bunların gündemi bambaşka. Kemalizm, Kürt Ulusal Sorunu ve Devlet ile Devrim sorunu üzerine boyalı sözler üreterek birtakım çok bilinmezi TKP geleneği adı altında bir araya getirmeyi hedefliyorlar. Örgüt sorusu yanıtızsız! Devlet ve Devrim sorusu yanıtızsız! Var gibi gözükse de Troçkist bir bulamaçtan öte değil. Günümüzün politik sorunlarına yönelik Marksçı-Leninci hiç bir açılıma sahip değiller. Tabiri yerinde ise "bulanık suda balık avlama peşindeler". Bu görüngüler de değerlendirildi. Sinsice yürütülen bu tür girişimlerin tümü ele alındı, deşifre edildi. Yoldaşlarımız ve parti örgütlerimiz gerekli sonuçları çıkardılar.

Parti örgütlerimiz gençliğe yönelmeyi ve likidasyon süreci içinde oluşan kuşak farkını kapatma görevini birincil görev olarak görmektedir. Gençliğin içinde de genç işçi ve emekçi kadın ve erkeklerle yöneliyor. Bu alanda elde edilen kazanımlar genelleştirilerek sistemli bir biçimde yaygınlaştırılacak. Partimizin örgütsel alanda geleceği bu çizginin ısrarla sürdürülmesi ile teminat altına alınmıştır. Örgütsel anlamda tüm diğer konulardan daha önem taşıyan gençlik alanı bu hamle sürecinde derinlemesine ele alınan üçüncü alan olarak ortaya çıkmıştır. Ayrıntıları ayrı bir değerlendirme konusudur.

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi Sekreterliği

5 Ocak 2018

28-29 OCAK 1921

TKP KURUCULARI VE İLK MERKEZ KOMİTESİ ÜYELERİ, MUSTAFA SUPHI VE 14 YOLDAŞIMIZIN KEMALİST BURJUVAZİ TARAFINDAN KARADENİZ'İN DERİN SULARINDA KALLEŞÇE KATLEDİLMELERİNİN YIL DÖNÜMÜ...

TÜRKİYE'NİN İLK FAİLİ MECHUL SİYASİ CİNAYETİNİ AYDINLATMAK, ONBEŞLER'İN HESABINI SORMAK VE ONBEŞLERİN TAMAMLAYAMADIKLARI GÖREVİ TAMAMLAMAK TKP'NİN BUGÜNKÜ KADROLARININ TEMEL GÖREVIDİR.

SOSYALİST TÜRKİYE
BUGÜN YAŞADIĞIMIZ TÜM TOPLUMSAL SORUNLARIN TEK ÇÖZÜMÜDÜR!

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

www.turkeykomunistpartisi.org

ONBEŞLER'in Mücadelesinin Çarpıtılmasına İzin Vermeyeceğiz, Anılarını Mücadelelerini Sürdürerek Yaşatıyoruz!

o Ali Oktay KAYA

Bizim kuşak ONBEŞLER ile ilgili ilk bilgileri 70'li yıllarda İLD, İKD ve İGD örgütlenmesi içinde edindi. O dönemde ÜRÜN Yayınlarından Önder SAĞLAM imzasıyla çıkan broşür ebadlarında bir kitapçık bilgi hazinemize çok değer kattı. Sonra zamanla parti yayınlarını edindiğimizde ONBEŞLER hakkında daha fazla bilgi edindik.

Bizden önceki kuşak, ki 68 kuşağı olarak adlandırılır, ONBEŞLER'i muhtemelen bizden daha farklı yollardan öğrenmediler. Belki BİZİM RADYO yayınlarından, YENİ ÇAĞ dergilerinden olabilir. Ancak gerek İbrahim KAYPAKKAYA'nın gerekse de Mahir ÇAYAN'ın ONBEŞLER'e atıfta buldukları yazıları vardır. Örneğin KAYPAKKAYA, ONBEŞLER'e sahip çıkan bir bakış açısı geliştirmişti.

Dikkat ederseniz tarih dersleri ve Milli Eğitim Müfredatında ONBEŞLER yoktur. Bazı başka olgu ve olayların da olmadığı gibi... ONBEŞLER'i tanımının tek kaynağı TKP'nin kendisi olmuştur. O nedenle dahi olsa, insanlar desteklesin ya da desteklemesin, ONBEŞLER'in mücadelesi ve neden katledildikleri konusunu mümkün olduğu kadar fazla yaygınlaştırmak yine partimize düşüyor.

Burada amaç toplumu zorla bir konu hakkında bilgilendirmek kesinlikle değil. Amaç tarihin doğru öğrenilmesi ve eksik bilinenlerin tamamlanması olmalı. Komünistlere göre toplumların tarihi sınıf mücadelelerinin tarihidir. Dolayısıyla burjuvazi tarafından gizlenen bir takım olgular ne denli sınıfsal nedenlere dayanıyorsa, o olguların oluşumları da sınıfsaldır demektir.

Peki, biz Mustafa Suphi ve yoldaşlarını birer put olarak mı tanıtmayı düşünüyoruz. Kesinlikle HAYIR! Partimiz, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının bu partiyi neden kurduklarını, neden Anadolu'ya geçmek istediklerini, kimlerle işbirliği ettiklerini, kimler tarafından davet edildiklerini ve nasıl katledildiklerini topluma anlatmakla yükümlüdür. Partimizin Birinci Programı bir tarih dersi gibidir. Uluslararası durumun analizinden, Anadolu'daki ulusların yapısına, sınıfların yer almasına, emperyalist işgalden, burjuvazinin oluşumuna ve niteliğine kadar birçok sorunun yanıtını TKP'nin birinci programında bulmak mümkündür.

TKP Birinci Programı'nın içeriğinin anlatılmadığı bir tarih dersi ortaokul veya liselerde ne kadar objektif ve eğitici olabilir ki? Yarın bu ülkede sosyalizm olduğunda, Mustafa Kemal'den, İttihat ve Terakki'den, CHP'den, hatta DP, 27 Mayıs, Menderes'lerin idamı, 12 Mart, AP, Demirel, 12 Eylül, ANAP, Özal ve hatta Erdoğan'dan söz edilmeyecek mi zannediyorsunuz? Tam tersi. Komünistler kendilerine ve savundukları düşüncelere güvenen insanlardır. Gerçekleri toplumdan saklamak onların tarzı değildir. Ama sınıfsal olarak yorumlarlar. Gizlemezler. Doğacak sorulara, gelecekte fikirlerle yanıt verebilecek niteliktedirler.

Burjuvazi öyle değildir. Yok sayar. ONBEŞLER'in katlini yok sayar, Kürt isyanlarını nasıl bastırdıklarını yok sayar, Alevi katliamlarını yok sayar, Ermeni soykırımını yok sayar. Çünkü açıklaması dinleyicileri tatmin etmeyecektir. Yaptığı yanıltır. Savunamaz. Ama yaşamak için kendini yapmak zorunda hisseder ve yapar. Savunamayacağı için de gizler, yok sayar.

Partimiz, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının ne amaçladıklarını

ONBEŞLER'in Mücadelesinin Çarpıtılmasına İzin Vermeyeceğiz, Anılarını Mücadelelerini Sürdürerek Yaşatıyoruz!

anlatırken, o düşünceye nasıl ulaştıklarını da anlatmakla yükümlüdür. Değilse, daha önce TKP adını kullanan bir dönemin "kartalları" ve bugünün karşı safta örgütleri kalker Mustafa Suphi'nin ittihatçılığından, müslüman komünistliğinden, turancı türkçülüğünden söz eder. Bunu bilinçli olarak yapar. Çünkü Onlar artık partili değildir, ruhlarını burjuvaziye satmışlardır ve sorumsuzca komünizm ideallerine ve komünist önderlere saldırmaktadırlar. Zamanında partili bir bakış açısıyla olgulara yanlış ve eksik yaklaşım gösterdiklerini söylerler. Demagojiyi iyi yaparlar. Bu yalan, çarpıtma ve pislik atmaları önlemenin tek yolu, doğruyu olduğu gibi anlatmaktır.

Kuşkusuz ki hepimiz gibi Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve diğer yoldaşlarımız komünist olarak doğmadılar. Belirli politik süreçlerden geçerek, Marksizmin doğruluğuna inanıp ve Leninizmin pratiğini bizzat yaşayıp Marksçı-Leninci birer komünist olmuşlardır. Bu ne ayıptır ne de gizlenecek bir olgudur. Ancak kimileri bunu farklı sonuçlar çıkarmak ve günümüzde Mustafa Suphi'lerin TKP'nin mücadelesini engellemek için karalamak amacıyla yapıyorsa, biz de onlara durun bakalım demekle yükümlüüz.

Mustafa Suphi yoldaşı, bir dönem Sultan Galiev'in yardımcısı olması nedeniyle suçlamak ve Sovyet yönetimi ile arasında sunni sorunlar icad etmek sadece bir söylem değil haince bir söylemdir aynı zamanda. Zamanında Mustafa Suphi'ye Sultan Galiev'in yardımcısı olarak çalış denmişse çalışmıştır, değişik bir karar alındıktan sonra da ona uygun olarak görevlerine devam etmiştir. Ancak, bu konuyu çarpıtarak konuyu başka komplo teorileri üretmeye taban hazırlamak için kullanmak olsa olsa burjuva ideolojilerinin işi olabilir.

Çünkü, bunun devamı, Sultan Galiev'i Stalin öldürttü, Mustafa Suphileri de Lenin ve Stalin bilerek ölüme yolladılar demeye gelir. Ki böyle de oluyor. Hangi soysuz kendisini o gün yaşananlar, süreçler, kararlar, psikolojiler içine koyarak böyle bir hakkı kendinde görebilir. Bu konuda resmi Sovyet tarihi, Komintern tutanakları, TKP arşivleri bağlayıcıdır. Kalanının tümü bilinçli anti-komünist ve anti-TKP konumlardan geliştirilmiş komplo teorileridir.

Nabi Yağcı ve Ahmet Kardam'ın bugün yapmaya çalıştıkları budur. Onlar bu "görevlerini" sürdürmek isteyeceklerdir. Biz ise doğrusunu yapacağız. Gerçekleri gizlemeden ve partili bir sorumluluk ile organ kararlarını yaygınlaştırarak parti tarihimize sahip çıkacağız. Bu tür sorunları kökünden çözmek için partimizin örgütlülüğünü, etkinliğini artıracacağız ve onların yalanlarını geri döndürüp ağızlarına tıkayacağız.

Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katledilmesi sadece ulusal bir olay değil aynı zamanda uluslararası boyutları olan bir politikanın uygulamasıdır. Ocak 1919'da Almanya Komünist Partisi KPD kurucuları Karl LİEBKNECHT ve Rosa LUXEMBURG Berlin'de benzer yöntemlerle katledilmişlerdir.

Ocak 1921'de Mustafa SUPHİ, Ethem NEJAT ve diğer yoldaşlarımızın katli de aynı amaçla gerçekleştirilmiştir. Ekim Devrimi etkisiyle Rusya'da Sosyalizm kuruculuğuna geçilmesinin Emperyalizm tarafından ilk yıllarında engellenememesi sonucunda, komünizm idelerinin, onların deyimiyle Bolşevizm'in önce Almanya ve sonra da Türkiye'de işçi ve emekçiler tarafından sahiplenilmesi ve Almanya ile Türkiye'de Sosyalist Devrimlerin gerçekleşmesinin

engellenmesinin kendilerine göre önlemini bu katliamlarla almışlardır. Uluslararası güçler dengesini sosyalizmden yana bir anda değiştirme potansiyeli taşıyan bu gerçeğin görülmesi gerekir. Bu katliamın uluslararası boyutudur. Sınıflar mücadelesinin uluslararası arenada gelişmesinin çok önemli bir olayıdır.

Diğer yandan yine uluslararası önemde diğer bir olay Türkiye ile ilgilidir. Sevr Anlaşması ile emperyalistler Anadolu'daki işgali kalıcı hale getireceklerdi. Ancak Ekim Devrimi sonrası Rusya'da sosyalizme yönelimi durduramamaları onları strateji değiştirerek Lozan Anlaşmasına yöneltmiştir. Bunun şartı da Türkiye'nin emperyalizmin kontrolünde, ona bağımlı kapitalist kalkınma yolunu seçmesi gereği ve Türkiye'nin Sovyet Rusya karşısında emperyalizmin ileri karakolu olarak inşası demektir. TKP'nin, Mustafa Suphilerin bunu kabul etmeyeceklerini bildikleri için bu engeli ortadan kaldırmak zorundaydılar. İkinci uluslararası neden de budur.

Ulusal anlamda da, bu olgulara bağlı olarak, komünistlerin ve diğer devrimci, yurtsever, enternasyonalist güçlerin Anadolu, Trakya ve Mezopotamya topraklarında emperyalizme karşı yürüttükleri mücadele neticesinde geniş bir toplumsal tabana oturduğu gerçeği vardır. Bu olgu Türkiye'de emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşını bir toplumsal kurtuluş savaşımına yükseltmenin terminatı idi. Bunun engellenmesi gerekiyordu.

Bu üç neden fazlasıyla ayrıntılandırılabilir ve belgelere dayanan gerçeklerdir. Bu gerçekleri Türkiye'de işçi, emekçi, gençler, kadınlar arasında tüm sınırlı olanaklara karşın yaygınlaştırmak parti örgütlerimizin ve tüm TKP'lilerin görevidir. Değilse TKP'lilerin görevi burjuva ideoloğu niteliğine dönüşmüş eskinin komünistlerinin ortaya attıkları karşı-devrimci savları didikleterek onların belirlendiği alanda tartışmak değildir.

Komünist duruş genel stratejik ve politik yönelim doğrultusunda yorum yapar. O dönemde, kuruluş aşamasında TKP saflarına sızma da olmuştur, başka komplolar da tezgahlanmıştır. Ancak bunlar tali konulardır. Onlardan dersler çıkarıp bugün düşmanın benzer girişimlerini engellemek farklı bir yaklaşımdır, bu tür bireysel olguları genelleştirerek fedaice yürütülen bir savaşımın lekelenmesi için burjuvazinin kalemşörlерinin oyununa gelerek işlemeye başlamak yine farklı bir konudur. Bu girişimlere devam edenler er ya da geç kendilerine burjuvazinin saflarında bir yer bulabilirler ancak Türkiye Komünist Partisi'nde asla!

TKP, yaşayan bir organizmadır. Beyniyle, kalbiyle ve tüm organlarıyla sürekli gelişen bir yapıdır. İnsan organizmasından en önemli farkı, sıralarına her dönem yeni genç yoldaşlar kazanarak hücrelerini gençleştirilmesi ve aynı zamanda yaşanan hücrelerinin deneylerini ve tarihi birikimlerini devralmalarıdır. Bugün her birimiz birer Mustafa SUPHİ olmak durumundayız, BİLEN yoldaş olmak durumundayız, DENİZ yoldaş olmak durumundayız, KADRİ yoldaş olmak durumundayız. Bu ve daha binlerce yoldaşımız partimizin ilkeleri ve amaçları uğruna gözlerini kırpmadan ölümün üzerine yürüdüler. Parti tarihimiz boyunca toprağa düşen, bedel ödeyen binlerce yoldaşımızın tertemiz Marksist-Leninist inancını daha fazla yaygınlaştırmak, partimizin Kızıl Bayrağını Sarayların burcuna dikmek zorundayız. 97. yıl dönümünde ONBEŞLER'i anmaktan biz bunu anlıyoruz, başkalarını bilemeyiz.

SBKP(B) TARİHİ KISA DERS'TEN

"BİR ADIM İLERİ, İKİ ADIM GERİ" NİN ÖNEMİ ÜZERİNE

Menşevikler Parti'yi açıkça İkinci Kongre'nin vardığı yerden geriye, eski örgütsel dağınıklığa, teşkilatın eski amatörce metodlarına ve dar görüşlülüğüne çekmeye çalışıyorlardı.

Menşeviklere şiddetli bir cevap vermek gerekiyordu.

Bu cevabı, Mayıs 1904'de yayınlanan **Bir Adım İleri, İki Adım Geri** adlı ünlü kitabında, Lenin verdi.

Lenin'in bu kitapta savunduğu, aşağıda sıraladığımız temel örgütlenme ilkeleri sonradan Bolşevik Partisi'nin örgütsel temellerini oluşturdu.

1) Marksist Parti işçi sınıfının bir parçası, bir müfrezesidir. İşçi sınıfının birçok müfrezesi vardır, bu yüzden işçi sınıfının her müfrezesine işçi sınıfının partisi adı verilemez. Parti, işçi sınıfının diğer müfrezelerinden, öncelikle sıradan bir müfreme olmamasıyla, **öncü** bir müfreme, **bilinçli** bir müfreme, işçi sınıfının **Marksist** bir müfrezesi olmasıyla, toplumun yaşayışının, toplumun gelişmesinin ve sınıf mücadelesinin yasalarına ilişkin bilgiyle donatılmış olmasıyla ve bu yüzden de, işçi sınıfına önderlik edebilmesi ve onun mücadelesini yönetebilmesiyle ayrılır. Dolayısıyla, bir parçanın nasıl bütün ile karıştırılmaması gerekirse, Parti'nin de işçi sınıfı ile karıştırılmaması gerekir. Her grevcinin parti üyeliğine kabul edilmesini kimse isteyemez, çünkü parti ile sınıfı birbirine karıştıran bir kimse partinin bilinç seviyesini "her grevci"nin bilinç seviyesine indirmiş olur ve işçi sınıfının bilinçli öncüsü olarak partiyi tasfiye eder. Partinin görevi kendi seviyesini "her grevci"nin seviyesine **indirmek** değil, işçi kitlelerini, "her grevci"yi partinin seviyesine **yükseltmektir**.

"Biz sınıfın partisiyiz", diye yazıyordu Lenin, "bu yüzden, **sınıfın hemen tümünün** (savaşta, iç savaş döneminde sınıfın tümü) Partimizin önderliğinde hareket etmesi, Partimize mümkün olduğu kadar sıkı sıkıya bağlanması gerekir. Ama kapitalizm hüküm sürdükçe, bütün sınıfın ya da hemen hemen bütün sınıfın, kendi **öncüsünün**, **Sosyal-Demokrat Parti'nin** bilinç ve eylem seviyesine **yükselebileceğini düşünmek hem Manilovizm (aşırı iyimserlik), hem de "khvostizm" (kuyrukçuluk) olur. Hiçbir akli başında Sosyal-Demokrat, kapitalizmde, işçi sınıfının gelişmemiş kesimlerinin daha kolay anlayabileceği, ilkel bir sınıf örgütlenmesi olan sendika örgütlerinin bile bütün ya da hemen hemen bütün işçi sınıfını kucaqlayamayacağından hiç bir zaman şüphe etmemiştir. Öncü ile ona eğilim gösteren kitleler arasındaki farkı gözden kaçırmak, kendi kendini aldatmaktan, görevlerimizin büyüklüğünü görmezden gelmekten ve bu görevleri kısıtlamaktan başka bir şey değildir.**" (Lenin, **Seçme Eserler**, İng. baskı Moskova 1947, Cilt I, s. 294)

2) Parti, işçi sınıfının sadece öncü, bilinçli müfrezesi değil, aynı zamanda tüm üyeleri için bağlayıcı olan disipliniyle işçi sınıfının **örgütlü** bir müfrezesidir. Bu yüzden, parti üyeleri ister istemez bir parti örgütüne de üye olmak zorundadır. Eğer parti **örgütlü** bir sınıf müfrezesi, bir **örgütlenme** sistemi değil de, kendilerini parti üyesi, ilan eden, ama hiçbir parti örgütüne üye olmayan, bu yüzden de **örgütlü olmayan**, parti kararlarına uymak zorunda olmayan bir insanlar toplamı olsaydı. Parti hiçbir zaman birleşik bir iradeye sahip olmaz, hiçbir zaman üyelerinin birleşik eylemini sağlayamaz ve bütün bunların sonucu olarak da, işçi sınıfının mücadelesini yönetemezdi. parti ancak bütün üyeleri ortak bir müfrezede **örgütlenmişse** ve irade, eylem ve disiplin birliği içerisinde bir araya gelmişse, işçi sınıfının pratik mücadelesine önderlik edebilir ve onu bir hedefe yöneltebilir.

Menşevikler, bu durumda, birçok aydınının —mesela profesör-

ler, üniversite ve lise öğrencileri, vb.— parti safları dışında kalacağını söylüyorlardı. Çünkü Menşeviklere göre, bu aydınlar, ya parti disiplininden ürktükleri için, ya da Plehanov'un İkinci Kongre'de söylediği gibi, "mahalli bir örgüte katılmayı onurlarını alçaltıcı bir şey" olarak gördükleri için, parti örgütlerine katılmak istemeyeceklerdi. Menşeviklerin bu itirazı geri tepti; çünkü Parti'nin, parti disiplininden ürken, parti örgütüne katılmaktan korkan üyelere ihtiyacı yoktur. İşçiler disiplin ve örgütten korkmazlar ve parti üyesi olmaya karar vermişlerse örgüte seve seve katılırlar. Disiplin ve örgütten korkanlar, bireyci aydınlardır ve bunlar gerçekten de parti saflarının dışında kalmalıdır. Ama böyle olması çok iyidir, çünkü kararsız unsurların burjuva demokratik devrimin yükseldiği bir dönemde bir hayli artan akınından, parti böylece korunmuş olur.

"Parti, **örgütlerin bir toplamı** (ama yalnız aritmetik bir toplam değil, aynı zamanda organik bir toplam) olmalıdır dediğim zaman," diye yazıyordu Lenin, "... sınıf öncüsü olarak partinin mümkün olduğu kadar **örgütlü** olması, saflarına sadece **en azından asgari bir örgütlenmeyi kabul eden** unsurları alması gerektiği yolundaki dileğimi, isteğimi açık ve kesin bir şekilde dile getiriyorum..." (Aynı yerde, s. 292)

Ve şöyle devam ediyordu:

"Martov'un formülü, **görünüşte**, geniş proleter kitlelerinin çıkarlarını savunmaktadır, ama **gerçekte**, proleter disiplini ve örgütünden kaçınan **burjuva aydınlarının** çıkarlarına hizmet etmektedir. Modern kapitalist toplumun **ayrı bir tabakası olarak aydınların** ayırd edici özelliğinin **bireycilikleri** ve disiplin ve örgüt yetersizlikleri olduğunu hiç kimse inkara kalkışamaz." (Aynı yerde, s. 298-299)

Ve son olarak

:

"Proletarya örgüt ve disiplinden korkmaz... Proletarya, bir örgüte katılmak istemeyen değerli profesör ve öğrencileri, sırf bir örgütün denetimi altında çalışıyorlar diye parti üyesi olarak tanımak için kılını bile kıpırdatmayacaktır... Partimizde, örgüt ve disiplin ruhuyla **eğitilmemiş olanlar**, proletarya değil, belli birtakım aydınlardır." (Aynı yerde, s. 322)

3) Parti sadece örgütlü bir müfreme değil, aynı zamanda işçi sınıfının bütün **örgütleri içinde en yüksek örgüt biçimidir**. Ve işçi sınıfının bütün diğer örgütlerine **kılavuzluk etmek** partinin görevidir. En yüksek örgüt biçimi olan, sınıfın en sağlam üyelerinden meydana gelen, ileri bir teori, sınıf mücadelesi kanunlarının bilgisi ve devrimci hareketin tecrübesiyle silahlanmış olan parti, işçi sınıfının bütün diğer örgütlerine kılavuzluk etmek için her türlü imkana sahiptir ve kılavuzluk etmekle yükümlüdür. Menşeviklerin partinin önder rolünü küçümseme ve aşağılama çabaları, partinin kılavuzluğundaki bütün diğer proletarya örgütlerini de zayıflatma ve bunun sonucu olarak da, proletaryayı güçsüz ve silahsız kılma eğilimindedir; çünkü "**iktidarı ele geçirme mücadelesinde**, proletaryanın örgütten başka hiç bir silahı yoktur." (Aynı yerde, s. 340)

4) Parti, işçi sınıfının öncüsünün **milyonlarca işçiyle** olan **birliğinin bir ifadesidir**. Parti ne kadar sağlam bir öncü olursa olsun, ne kadar iyi örgütlenirse örgütlenir, partili olmayan kitlelerle bağ kurmaksızın ve bu bağları arttırıp kuvvetlendirmeksizin ne varlığını sürdürebilir, ne de gelişebilir. Kendi kabuğuna çekilen, kendini kitlelerden tecrit eden, kendi sınıfıyla olan bağlarını koparan, hatta

SBKP(B) TARİHİ KISA DERS'TEN

"BİR ADIM İLERİ, İKİ ADIM GERİ" NİN ÖNEMİ ÜZERİNE

gevşeten bir parti, kitlelerin güven ve desteğini kaybetmeye ve bunun sonucunda da tamamen ortadan kalkmaya mahkumdur. Parti, sonuna kadar yaşayabilmek ve gelişmek için, kitlelerle olan bağlarını arttırmalı ve kendi sınıfının milyonlarca üyesinin güvenini kazanmalıdır.

"Sosyal-Demokrat bir **parti** olabilmek için," diyordu Lenin, "kesin olarak sınıfın **desteğini** kazanmak zorundayız." (Lenin, Bütün Eserler, Rusça baskı Cilt VI, s. 208)

5) Parti, görevlerini gereğince yerine getirebilmek ve kitlelere sistemli bir şekilde kılavuzluk edebilmek için, **merkeziyetçilik** ilkesine dayanarak örgütlenmeli, bir tek tüzüğe, mütecanis parti disiplinine ve bir tek yönetici organa sahip olmalıdır. Bu organ, Parti Kongresi, kongreler arasındaki zamanlarda da Parti Merkez Komitesidir. Partide azınlık çoğunluğa tek tek örgütler merkeze, alt örgütler üst örgütlere itaat etmelidir. İşçi sınıfının partisi, bu şartları yerine getiremezse, gerçek bir parti olamaz ve işçi sınıfına kılavuzluk etme görevlerini gerçekleştiremez.

Hiç şüphe yok ki, Çarlık istibdadı altında Parti'nin illegal olarak varolduğu günlerde, parti örgütleri tabandan seçim ilkesi üzerinde kurulamazdı; parti çok sıkı bir gizlilik karakterini taşımak zorundaydı. Lenin, Partimizin hayatının bu **geçici** özelliğinin Çarlığın kaldırılmasının hemen ertesinde ortadan kalkacağını, Parti'nin açık ve legal bir hale geleceğini ve parti örgütlerinin demokratik seçim, **demokratik merkeziyetçilik** temelinde inşa edileceğini düşünüyordu.

"**Eskiden**," diye yazıyordu Lenin, "**Partimiz şeklen örgütlenmiş bir bütün değildi, ayrı ayrı grupların toplamıydı; sadece ve bu yüzden, bu grupların arasında ideolojik etki ilişkilerinden başka bir ilişkinin kurulması imkansızdı. Şimdi ise, örgütlenmiş bir Parti haline geldik, bu, otoritenin kurulmasını, düşüncelerin gücünün otoritenin gücüne dönüştürülmesini ve alt parti kuruluşlarının üst parti kuruluşlarına bağlılığını gerektirir.**" (aynı yerde, s. 291)

Menşevikleri, parti otoritesi ve disiplinine itaat etmeyen örgütsel nihilizm ve aristokratik anarşizm ile suçlarken Lenin şöyle yazıyordu: "**Bu aristokratik anarşizm özellikle Rus nihilistlerine özgü bir şeydir. Rus nihilistine, parti örgütü muazzam bir 'fabrika' olarak görünür; parçanın bütüne, azınlığın çoğunluğa bağlılığını, o, 'kölelik' olarak kabul eder... bir merkezin yönetimi altında yapılan iş bölümü, onda, insanların çarkın dişlerine dönüştürülmesine karşı trajikomik bir feryat uyandırır (bu dönüştürülmenin en zalimce örneği olarak, yazı kurulu üyelerinin birer yazar haline getirilmesi kabul edilir); Parti'nin örgüt tüzüğünden söz edilecek olunduğunda, alaycı bir gülümseyiş takınır ve tüzükten tamamiyle vazgeçilebileceği yolunda, 'şekilciler'i hedef alan küçümseyici bir imada bulunur.**" (Lenin, Seçme Eserler, İng. bas. Moskova 1947, Cilt I, s. 324)

6) Parti, pratik çalışmada, saflarındaki **birliği** korumak istiyorsa, hem önderlere hem de sıradan üyelere, bütün parti üyelerine **eşit** olarak uygulanan **ortak** bir proleter disiplini kurmalıdır. Böylece parti içerisinde, disipline bağlı olmayan "seçkin azınlık" ve disipline bağlı olan "çoğunluk" diye bir bölünme olmamalıdır. Bu önşarta uyulmazsa partinin bütünlüğü ve parti saflarının birliği sağlanamaz.

"**Martov ve şürekasının Kongre tarafından atanan yazı kurulu-na karşı ileri sürdüğü iddiaların tamamen mantıksız olduğunun**

en iyi örneği, şu sloganlarıdır: 'Biz köle değiliz!'... Kendini kitle örgütünün ve kitle disiplininin üstünde, 'seçkin azınlık'dan biri olarak gören burjuva aydınının anlayışı bu sözlerde en açık ifadesini bulmuştur... Aydınların bireyciliğine göre... bütün proleter örgütü ve disiplini köleliktir." (Lenin, Bütün Eserler, Rusça baskı Cilt IV, s. 282)

Ve devamla:

"*Gerçek bir partinin meydana getirilmesi yolunda ilerlediğimiz ölçüde, sınıf bilincine varmış işçi, proleter ordusunun neferinin anlayışı ile anarşist laflar eden burjuva aydınının anlayışını ayırd etmeyi öğrenmelidir; bir parti üyesine düşen görevlerin sadece sıradan üyeler tarafından değil, "tepedekiler" tarafından da yerine getirilmesini istemeyi öğrenmelidir.*" (Lenin, Seçme Eserler, İng. baskı. Moskova 1947, Cilt I, s. 326)

Bütün bu ayrılıklar konusunda tahlilini özetleyen ve Menşeviklerin tutumunu "örgüt meselelerinde oportünizm" olarak tanımlayan Lenin, Menşevizmin en başlısımlı hatalarından birinin, proletaryanın kurtuluş mücadelesinde bir silah olarak parti **örgütünün** önemini küçümsemek olduğunu düşünüyordu. Menşevikler proletaryanın parti **örgütünün** devrimin zaferi bakımından büyük bir önem taşımadığını iddia ediyordu. Lenin, Menşeviklerin aksine proletaryanın **ideolojik birliğin**in zafer için tek başına **yeterli olmadığını**; zafer elde etmek için, ideolojik birliğin proletaryanın "maddi **örgüt birliği**" ile "**sağlamlaştırılması**" gerektiğini ileri sürüyordu. Lenin, proletaryanın, ancak bu şart yerine getirildiği takdirde yenilmez bir güç olacağını düşünüyordu.

"**Proletaryanın**," diye yazıyordu Lenin, "**iktidar mücadelesinde örgütten başka hiçbir silahı yoktur. Burjuva dünyasındaki anarşik rekabet yönetimi altında dağılan, sermaye için zorla çalıştırılarak ezilen, durmadan yoksulluğun, vahşetin ve yozlaşmanın "derinliklerine" itilen proletarya, ancak, Marksizmin ilkelerine dayanan ideolojik birlik, ezilen milyonları, işçi sınıfının ordusuna dönüştürecek olan bir örgütün maddi birliğiyle sağlamlaştırıldığı zaman, yenilmez bir güç olabilir ve mutlaka olacaktır da. Bu ordunun karşısında, ne Rus Çarlığının eli ayağı tutmaz yönetimi ne de uluslararası sermayenin kof yönetimi durabilecektir.**" (Aynı yerde, s. 340)

Lenin kitabını ileriye gören bu sözlerle bitirir.

Lenin'in ünlü eseri Bir Adım İleri, İki Adım Geri'de ortaya koyduğu temel örgütsel ilkeler bunlardı.

Bu kitabın en büyük önemi parti ilkesini çevre ilkesine karşı, Parti'yi örgüt bozguncularına karşı başarıyla savunmasında; örgüt meselelerinde Menşeviklerin oportünizmini ezmesinde ve Bolşevik Partisi'nin örgütsel temellerini kurmasında yatmaktadır.

Bu kitabın tarihi önemi şurada yatmaktadır: Lenin bu yapıtta Marksizm tarihinde ilk defa proletaryanın, —o olmaksızın proletarya diktatörlüğü için mücadelede zafer kazanmanın mümkün olmadığını— öncü **örgütü**, proletaryanın elinde esas **silah** olarak **parti öğretisi**'ni ortaya koymuştur.

"**Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Tarihi" s. 59-66 Almanca**

STALİN'DEN PARTİ-İÇİ ÇELİŞKİLERİN KAYNAKLARI

(...) Proletarya partilerindeki çelişkilerin kaynaklarını iki yerde aramak gerektiğine inanıyorum. Bunlar nedir?

Birincisi, burjuvazinin ve burjuva ideolojisinin, sınıf mücadelesi koşulları altında proletarya ve partisi üzerindeki baskısıdır; proletaryanın direnme gücü en az olan tabakaları ve böylece proletarya partisinin direnme gücü en az olan tabakaları bu baskı karşısında sık sık gevşerler.

Proletarya, toplumun dışına çıkılarak incelenemediği gibi, toplumdaki da tamamen tecrit edilemez. Proletarya, türlü tabakaların sayısız ilişkileri birbirine bağlandığı toplumun bir bölümüdür. Ama parti ise proletaryanın bir parçasıdır. Bu yüzden, parti de burjuva toplumun türlü tabakalarıyla bağıntısız ve onların etkisinden uzak olamaz. Burjuvazinin ve ideolojisinin, proletarya ve partisi üzerindeki baskısı, burjuva düşüncelerinin, törelerinin, alışkanlıklarının, ruhsal durumlarının, proletaryanın burjuvaziye şu ya da bu tarzda bağlı bulunan belirli tabakalarından geçerek proletaryaya ve partisine girdiği anlamına gelir.

İkincisi, işçi sınıfının bileşimindeki çeşitlilik, işçi sınıfında türlü tabakaların varolmasıdır. Sınıf olarak proletaryanın üç tabakaya bölünebileceğini sanıyorum.

Birinci tabaka, proletaryanın temel kitlesi, çekirdeği olan, kapitalist sınıflarla bağlarını uzun süredir koparmış, "safkan" proleter kitledir. Proletaryanın bu tabakası, Marksizmin en güvenilir dayanağıdır.

İkinci tabaka, ancak kısa bir süre önce proleter olmayan sınıflardan, köylülerden, küçük-burjuva saflarından, aydınlardan ayrılanlardan meydana gelir. Bunlar, başka sınıflardan gelen kişilerdir, proletaryaya daha yeni katılmışlar, düşkünlüklerini, alışkanlıklarını, kararsızlıklarını ve ikircimliliklerini işçi sınıfına sokmuşlardır. Bu tabaka, mümkün bütün anarşist, yarı-anarşist ve "aşırı sol" gruplar için en elverişli zemini oluşturur.

Üçüncü ve son tabaka işçi aristokrasisidir, işçi sınıfının üst tabaka-

sıdır, proletaryanın maddi durumu en iyi olan bu bölümü, burjuvaziye uzlaşma çabasıdır, yeryüzünün güçlü kişileriyle uyuşmaya ve bir şeyler koparmaya yatkın bir ruhsal durumdur. Bu tabaka, açık reformistler ve oportünistler için en elverişli zemini oluşturur.

Dış farklılıklarına karşın, işçi sınıfının bu son iki tabakası oportünizm için, işçi aristokrasisinin ruhsal durumu ağır basarsa açık oportünizm için, küçük-burjuva çevrelerinden henüz tamamen kopmamış olan yarı dar görüşlü tabakaların ruhsal durumu ağır basarsa "sol" safkalarla gizlenen oportünizm için, az ya da çok elverişli bir ortam oluştururlar. Bu gerçek, "aşırı sol" ruhsal durumların, açık oportünist ruhsal durumlarla adım başında birleşmesi gerçeği, şaşırtıcı değildir. Lenin, "aşırı sol" muhalefetin, sağ, Menşevik, açık oportünist muhalefetin öbür yüzü olduğunu kerelerce açıklamıştır. Bu, tamamen doğrudur. "Aşırı solcu", devrimin zaferini hemen yarın beklediği için devrim yanlısı olduğundan, devrim geciktiğinde, devrim hemen yarın zafere ulaşmadığında kuşkuya kapılacağı ve devrimden umudunu keseceği besbellidir.

Doğaldır ki, sınıf mücadelesinin gelişmesindeki her dönüm noktasında, mücadelenin kızışması ve güçlüklerin artmasıyla, proletaryanın farklı tabakalarının görüşlerindeki, alışkanlıklarındaki, ruhsal durumlarındaki farklılıkların, belirli görüş ayrılıkları şeklinde parti içinde ortaya çıkması kaçınılmazdır. Burjuvazinin ve ideolojisinin baskısı, bu görüş ayrılıklarını keskinleştirmek zorunluluğundadır; bu da görüş ayrılıklarının proletarya partisi içinde mücadele yoluyla sonuca bağlanmasına yol açar.

Parti-çi çelişkilerin ve görüş ayrılıklarının kaynakları bunlardır. Bu çelişkilerden ve görüş ayrılıklarından kaçınılabilir mi? Hayır, kaçınılamaz. Bu çelişkilerden kaçınılabileceğine inanmak, kendini aldatmak demektir. Engels, parti-çi çelişkilerin uzun süre örtbas edilemeyeceğini, çelişkilerin kesin bir sonuca bağlanıncaya kadar mücadele edilmesinin zorunlu olduğunu söylerken haklıydı.

Ama bu, partinin bir tartışma kulübüne dönüşeceği anlamına gelmez. Tersine, proletarya partisi, proletaryanın bir mücadele örgütüdür ve öyle kalmak zorunluluğundadır. (...)"

(Stalin, *Eserler, Cilt 9, s. 3-11, Almanca'dan çevrilmiştir.*)

SAVAŞA, İŞGALE ve KÜRT HALKININ İMHASINA HAYIR!...

(Birinci sayfadan devam)

ürettikleri ejderha bildiğimiz ABD'nin, CIA'nın, NATO'nun ülkemizdeki temsilcilerinden bir kesimi olan Fethullah Çetesi'dir. Bunlar halen görevdedir ve halen aynı desteklere sahiptirler. TC Devleti ve Saray Rejimi de aynı güçlerin denetiminde ve yönlendirmesindedir. Sadece, Fethullahçıların tek başlarına hareket etmeleri ve diğer güçlerin tümünden fazla güçlenmelerinin önü alınmaya çalışılmaktadır. AKP ile Fethullah Çetesi organik olarak birlikte gelişmiştir. Ürettikleri senaryoların tümü safsatadır.

Partimizin kurucu Genel Başkanı Mustafa Suphi'ler gibi, aynı dönemde, kendi ülkesinin burjuvazisi tarafından katledilen Almanya Komünist Partisi kurucusu Karl Liebknecht 1915 yılında emperyalist Almanya, emperyalist İtalya'ya savaş açtığı anda "Ana düşman kendi ülkemizdedir!" demiştir. "Alman halkının ana düşmanı bu topraklardadır; Alman emperyalizmi, Alman savaş partisi ve Alman gizli diplomasisidir" olarak da açıklamıştır. Bu söylemi ile o dönemde Almanya'daki burjuva diktatörlüğünün yanında yer alan reformist "sosyal demokrat"ları ve "sol" adına en keskin söylemleri geliştirip bu savaşta Alman devletinin yanında durmayı savunan güçleri hedef almıştır.

Ülkemizde de bugünkü tablo farklı değildir. Adına devrimci, sosyalist hatta "komünist" diyen birçok grup ve küme, TC Devleti'nin saldırısı karşısında çok şey söylüyor gibi gözüküp hiç bir şey söylememektedirler. Burjuva basınında çıkan güncel haberleri tekrarlayıp kendilerini korumakta, aynı zamanda TC Devleti ile karşı karşıya gelmemeye çalışmaktadırlar. Partimizin taklitçilerinin ve her konuda bilgi sahibi olduğu sanan, keskin söylemlerle ortaya çıkan bozguncuların var oldukları tek alan olan sosyal medya yayınlarını izlerseniz, TC Devleti'nin yıkılması ve

bu savaşın asıl nedeninin ortadan kaldırılması gereği üzerine tek bir cümle bulamazsınız. Ak koyun ile kara koyun işte böyle zamanlarda kendini göstermektedir. Komünistler hiç bir zaman burjuvazinin devleti ile karşı karşıya gelmekten çekinmezler. Geri adım atmazlar. Ödenecek bedel varsa öderler.

Şimdi bütün silahların ve güçlerin sınıf düşmanımız olan halklarımızın asıl düşmanına yönelmesi gerekmektedir. Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile, Kürt devrimci-demokratik özgürlük güçlerinin, en geniş devrimci, demokratik ve sosyalist güçler ile birlikte TC Devleti'nin savaş, işgal ve imha politikalarına karşı fiili mücadeleyi yükseltmeleri gerekmektedir. Namuslu, dürüst dindarların, devrimci demokrat kemalistlerin, anti-kapitalizm ve anti-emperyalizm temelinde bu mücadeleye katılmaları ve AKP, MHP, CHP koalisyonunun maskesini kendi tabanlarında indirmelerinin önemi her zamankinden daha fazladır.

Paralı askerlerle ve çetecilerle yürütülen bu savaş Türkiye halklarının savaşı değildir, ırkçı, milliyetçi, gerici burjuvazinin savaşıdır. Kürt, Arap, Süryani, Ermeni, Çerkes halkları Türk halkının kardeş halklarıdır. Onların kendi topraklarında imha edilmelerine göz yummayalım, engel olalım. Okları bütün kötülüklerin anası 95 yıldır Anadolu halklarını, tertemiz inanca sahip müslümanlarını, alevilerini, işçi sınıfını, ilericilerini, demokratlarını, devrimcilerini, sosyalistlerini, komünistlerini ezmeye çalışan TC Devletine, sınıf düşmanımız ABD, NATO işbirlikçisi tekelci burjuvaziye yönelelim.

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi, 21 Ocak 2018

Haber, görüş ve önerileriniz için e-posta adresimiz: tkp.bilgi@googlemail.com - Ederi 50 Kuruş.